

גליץ ריח
ראש-השנה
תשפ"ה לפ"ק
שנה ה'

בתורה

אור העבודה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק'

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

דוקס לעי"נ הגר"צ רבי משה כ"ד זיכר זצ"ל אב"ד טורדא

מלוך על כל העולם
ההמלכה - על עצמך
או על הזולת?

התגלות התענוג
מסילות ללב: השופר - חיבור שמביא
ליחוד התענוג

אש העבודה
היכן שהראש שקוע ב"ה - שם יהיה
עיקר חיותו במשך השנה

מרחוק ה' נראה לי
תנו רבנן מעשה: משלו הנורא של רבינו
הבעש"ט הקדוש זי"ע לראש השנה

דבר המערכת

לזכור את התבלית

יושב לו יהודי, מהרהר לעצמו, מחשב את דרכיו ומחפש דרכים כיצד להרחיב את אפיקי הפרנסה שלו, כדי לפרנס את ביתו ביתר הרחבה. פתאום מבייק במוחו רעיון נפלא: להקים תחנת דלק (gas station), ולפי חשבונותיו, זו תהיה ההשקעה שתכניס משכורת מכובדת ורחבה שתביא ברכה ורווחה לביתו. כך הוא אומר ועושה, משקיע את כל מרצו כמשך חודשים ארוכים, ובסיעתא דשמיא, סוף סוף תחנת הדלק מוכנה והעסק מתחיל לפעול.

האנשים מתחילים לזרום: הראשון נכנס לתחנת ובקש כמה סיגריות, השני נכנס לרכוש משקה קר, השלישי שואל אם יש ארוחה טובה לערב, והרביעי מגיע לשטוף את רכבו. אך רק פה ושם מגיע אחד לתדלק את רכבו. רוב רובם של האנשים מגיעים לקנות מוצרים גלויים, והבעלים מרוצה - המקום שוקק חיים, והלקוחות זורמים כלי הפסקה.

לאחר חודשים, כשהוא מתיישב לבחון את החשבונות, מגלה היהודי שמה שהיה נראה כהצלחה גדולה - היה שולי. לא נכנס לו כמעט כסף מהעיקר - ממכירת דלק. הוא תופס את ראשו ואומר: "אוי געווארד! למה בכלל הקמתי תחנת דלק?!"

ואנחנו, עומדים בראש השנה - תחנת הדלק לכל השנה. יש לנו צרכים, בני חיי ומזוני, וצריך להתפלל עליהם, אבל העיקר הוא לזכור את התבלית: הדלק של כל השנה, החיים האמיתיים, הכוח הרוחני שמחיה אותנו. זה הזמן לזכור למה אנחנו כאן, ולהשקיע את תפילותינו על התבלית האמיתית של החיים

בידידות ובכרכת כתיבה והתימה טובה ישע"י יצחק פריעדמאן יו"ר אש החסידות

"המלך הקדוש"!

עיקר הדעת שצריך להמשיך אצלינו ב"ה הוא ההכרה שהקב"ה הוא 'המלך הקדוש', שפירושו נעלה ונבדל ונקדש לגמרי ממלכותו

נהורא מעריציא

שעל ידם מנהיג הקב"ה את הבריאה, ובתוכם צריך להאיר את הרצון והתענוג של המלך העליון שיחפץ להנהיג עולמו באור פנימי: הראשון - 'ובכן יתקדש שמך ה' אלקיננו' הוא המשכת הרצון למלוך בתוך ספירת החסד, ועל ידי הארת אור החסד בעולמות התחתונים יתגלה התפשטות אורו יתברך 'על ישראל עמר, ועל ירושלים עירך, ועל ציון משכן כבודך, ועל מלכות בית דוד משיחך, ועל מכוניך והיכלך'.

השני - 'ובכן תן פחדך' הוא המשכת הרצון למלוך בתוך ספירת הגבורה, ועל ידי זה יתגלה התפשטות פחדו וגבורתו ויראתו יתברך 'על כל מעשיך, ואימתך על כל מה שבראת' וכו', ומבשרים שידיעה זו תתפשט בכל חלקי קומתנו עד לחלק המעשה.

השלישי - 'ובכן תן כבודך' הוא המשכת הרצון למלוך בתוך ספירת התפארת, ובוה יתגלה התפשטות תפארתו ית' בעולמות התחתונים, ויקבלו עובדי ה' התפארות וחיובות, ומלכותו ית' תקבל חשיבות עד שתגדל כבודה וירום קרנה, ויתקיים 'תהלה ליריאך כו' שמחה לארצך וכו'.

הרביעי - 'ובכן צדיקים יראו וישמחו' הוא המשכת הרצון העליון בתוך ספירת 'נצח הוד יסוד מלכות', ובתוך ספירות אלו מתגלים מידות הג'ת בפועל, שירגש השמחה בקרב הצדיקים ויתגלה הדיון אצל הרשעים - 'וישרים יעלו כו' וכל הרשעה כולה כעשן תכלה כו'.

לאחר מכן מוסיפים לעורר את המשכת הרצון העליון עד למטה במידת המלכות, שיעלה רצון אצל המלך הקדוש למלוך עלינו, ומבשרים ומתחננים בבקשה גדולה ועצומה 'ותמולך'.

כפי שגדול ההתעוררות והבקשה, כפי המסירות ונפש שאנו מוכנים לבטל עצמינו למען מלכותו, כפי גודל ההכרה שהמלך קדוש ונבדל ואינו צריך כלל את מלכותו, וכפי גודל ההכרה שבאם הקב"ה לא ימלוך עלינו אין חיינו ראוים לכלום ואי אפשר לתאר ולשער את עוצם הרחמנות על נשמותינו בעלמא הדין, כך מתעורר הקב"ה עלינו ברחמינו למלוך עלינו.

ומתוך הרגשה זו אנו מגיעים להכרזה הגדולה והאדירה 'המלך הקדוש' מתוך הכרה בגודל רוממות המלך שעלה ונתעלה עד לשורש כל השורשים באור אין סוף ב"ה, והוא נקדש ונבדל לגמרי מהשגתנו עד שאין התייחסות כלל בינו למלכותו וצריך לעורר רחמים מלמעלה שירצה למלוך עלינו בהארת פנים.

בתיבות אלו - 'המלך הקדוש' יש שמחה עצומה על שהמלך שהוא כה מרום וקדוש הוא המלך 'שלנו', יש כאן גם הרגשת ריחוק מחמת גודל המרחק העצום, ומעורב בוה גם רגש של רחמים עצומים לעורר רצונו למלוך עלינו אע"פ שהוא קדוש ומבדל מאיתנו. להרחבה ומו"מ 'אש המועדים' - ר"ה

ערב ראש השנה עם חשיכה, נסו הצללים וכלתה לה החיות של השנה הקודמת, כאילו נתעלה המלך למקומו והסתיר פניו מהמלכות התחתונה, ונעשה 'המלך הקדוש' - מרום וקדוש, גבוה ונבדל, כמאמר 'מרחוק ה' נראה לי', וצריך לעורר את הרצון הקדום שנתאוה למלוך על התחתונים ולגלותו כאן בתוך הבריאה התחתונה על ידי תפילות ותחנונים.

שהרי אין לשון מלוכה נופל אלא על מינו, כי האדם אינו רוצה ואינו יכול למלוך על חיות ובהמות שאינם מינו, ואין לו שום תענוג מכך שמילוינו זבובים בטלים אליו ומקבלים מלכותו. כל שכן שהקב"ה שהוא נעלם בתכלית ההעלם לא שייך אצלו מלוכה על בני האדם.

ובכל זאת, מחמת גודל חסדו כי חפץ חסד הוא, חקק בעצמו בחינת חסרון שיהא כביכול חסר אצלו המלוכה, וישראל ישלימו חסרונו זה על ידי שיקבלו עול מלכותו עליהם. והקב"ה מתענג על כך, כי כך נתאוה וכך עלה ברצונו, אע"פ שאין לכך הסבר.

ולכן, כדי שיתעורר הקב"ה שוב עם רצון למלוך עלינו, הדבר הראשון שצריך לעשות הוא לקבל עול מלכותו בשלימות ולהראות שאנו מוכנים ומצפים שימלוך עלינו, ואחר כך צריך לעורר בקשות ותחנונים כדי לחדש את הרצון העליון למלוך עלינו.

וזהו עיקר פולחנינו בתפילת ראש השנה, כאשר בתחילה מתעמקים בברכה השלישית 'אתה קדוש' המיוסדת על קדושת ורוממות השי"ת שאין לנו השגה בו כלל וכלל, ומרחיבים ברכה זו בתוספת פרטים ובקשות רבות.

כי עיקר הדעת שצריך להמשיך אצלינו בראש השנה הוא ההכרה שהקב"ה הוא 'המלך הקדוש', שפירושו נעלה ונבדל ונקדש, שאין לו כלל יחס אל המלכות התחתונה המבוטלת לעומתו. ורק לאחר שנחקקת במוחניו הכרה וידיעה זו, אפשר לעורר המשכת הרצון העליון שימלוך על מלכותו.

ועל כן פותחים 'לדוד דודו המליכו לאל', והיית שבכל שנה ושנה אנו צריכים להמליך עלינו את המלך העליון, ומתעמקים 'כי הוא לבדו מרום וקדוש' שהוא גבוה ומנושא עד מאדו מהמלכות התחתונה, והרי זה השפלה וירידה כביכול עבורו יתברך למלוך על התחתונים וכולא קמיה כלא חשיבי וצריך לעוררו שבכל זאת יסכים למלוך עלינו.

לאחר הקדמה זו של 'לדוד דודו' וכו', בה נתגלה שהקב"ה קדוש ונבדל ממלכותו, ממששים 'ובכן', כלומר, לפי שאתה כה קדוש וגבוה, ונישא וצריך לעורר רחמים רבים שתתגלה אלינו ותרצה למלוך עלינו, על כן אנו אכן מקיימים דבר זה ומעוררים המשכת הרצון העליון למלועלה.

ויש כאן סדר של ארבעה פעמים 'ובכן', ובוה אנו מעוררים את הדרגות העליונות להמשיך ולגלות למטה את הקדושה ואת הרצון העליון בתוך ארבעת חלקי ההנהגה - חסד גבורה תפארת ומלכות,

ברכת השנים

שלוחה בזה לאלפי הקוראים העתענים על גליון עדי שביעי ולעזאזני מערכת 'חסידות פלאם' הצרויים את צעאנס. לכל העשפיעים החשובים שנתנים עזענס להרוות צעאי חסידך. לכל אברכי כולל "אש החסידות" ולרבעי המלל לכל התועמים הקרים והחשובים שפתחו את ליבם הטוב לזכות את הרבים באור החסידות ובראשם לעצוד התוך על גליון "נהורא" העוצד ליעין העצרכת בכל לב ונפש עיזם היוסדה ה"ה הגר"ח רבי ישראל גבריאל חיים בן ערים אדלר אב"ד טורדא שליט"א - לבריות גרפא ונהורא עעליא שחצבו לשנה טובה ועצרכת לכל הבריות והשפעות טובות זכות תלעדיי הבעש"ט זי"ע יעצוד ליעצבנס להחברך בכל עיילי דציטב ולכל טוב סלה

בברכה ערובה - העצרכת

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשפיעי "אש החסידות"

מרחוק ה' נראה לי

הוא עמד שם מול שומרי הסף חמורי-הסבר, כשהוא לבוש קרעין ועטוי בלאים. הוא ניסה להסביר להם כי בן המלך הוא, ולהתחנן בפניהם שלא ירהגוהו נפש, אלא יפתחו בפניו את שערי הארמון המבוצר, כדי שיוכל להיכנס אל אביו הגדול השוכן בקרבו. אך דא עקא, שהם לא הכירוהו. כסבורים היו כי איש תימהוני הוא, שטרפה עליו דעתו ר"ל, עד שמדמה בנפשו כי בן המלך הוא, ואשר לכן מבקש להיכנס לפני ולפנים משראה כי כלתה אליו הרעה מאת השומרים, החלו דמעות לשטוף את עיניו, והוא ככה מאין הפגנות הוא נזכר בשעת הפרידה, לפני שנים רבות, כאשר נפרד מאביו המלך, כשמטלטלו ארוזים על המרכבה ההדורה, ומשרתיו עומדים הכן ללוותו בדרך הארוכה.

קשה היתה עליהם הפרידה, על האב והבן גם יחד. למרות ששניהם חפצו בכל לב במסע הלה, ויחדיו חישובוהו על כל פרטיו ודקדוקיו, עדיין היה הקושי שביריחוהו גדול מנשואו. יצא אז הבן היקר, למסע ארוך בן שנים רבות, אל עבר מדינות נידחות, על מנת שיחכים וירחיב דעת, ילמד על אופיים של אנשים שונים במקומות משונים, ואף יתמודד עם הרגלים חדשים ותופעות שאינן מוכרות, לחץ פתגוני בית המלוכה אליהם התרגל מאז בא לעולם.

באותו מעמד פרידה, האציל עליו האב הרחמן מהורו, נתן בידו סכום עתק, ואף כסף זרוב ומרגליות אין מספר, כדי שיהא לו במה להחיות את נפשו. אלא שהבן לא השכיל לכלכל את צעדיו כהוגן, ותוך זמן קצר מדי בזבז את כל העושר שבידו, והפך להיות נע נוד בארץ, עני רש המחור על הפתחים. ברבות הימים נקלע למדינה זרה ומנוכרת ביותר, מקום נידח שאיש מיושבי אף לא ידע מאומה אודות אביו המלך.

כסופו של דבר, הצליח במאמצים עילאיים לאגור פרנסה אחר פרנסה, עד שהיה בידו הסכום לתשלומי הדרך, וכך זכה, לאחר שנים רבות וגננועים עזים, לעשות דרכו שוב אל ארץ מולדתו ואל עיר המלוכה, בשמחה ובחשק דילג על ההרים וקיפץ על הגבעות, עד שלבסוף הגיע עד לפני שער המלך, אז חשכו עיניו.

חומות חדשות, גבוהות ובצורות בשמים, ניצבו לו לגנד עיניו, וסביב להם תעלה עמוקה מלאה במים שוצפים. אף דובים ואריות מבעיתים מסובבים את החומות ומאיימים על כל המתקרב אליהם, ועל גבי החומות מלמעלה ניצבים חיילים חמושים.

אימה גדולה נפלה עליו, כשהבין עד כמה הכניסה בלתי אפשרית בדרך הטבע, אך הכיסופים הלוהטים והגעועים הבלתי נדלים גברו על הכול. הוא נאזר בברבורה עילאית וקפץ אל התעלה עד שבאו מים עד נפש, ובכוחות על-טבעיים הצליח לשחות עד לקצהו השני, שם חמק בניסים משיני החיות הרעות, ומיהר לטפס על החומות הנוראות. ובעת עומד הוא חסר-אונים מול החיילים החמושים, שכבר דרכו מולו את קשתם, וכל ניסיון להוכיח כי בן המלך הוא נפל על אוזניים אטומות באותו רגע פרץ מנהמת לבו קול יללה נוראה, והיה הקול הולך וחודר את כל כתליו הבעורים של הארמון, עד שהגיע לאוזני המלך, והקפיץ אותו מן הכיסא.

"הלא זהו קולו של בני אהובי! מחמד לבבי ונפשי! פתחו לו מיד שערי היכל..."

לקול קריאתו של המלך, נפתחו לאלתר כל השערים, והבן האהוב הובא אל היכל פנימה, אל

ובכן מלך על כל העולם בלוי

ההמלכה - על עצמך או על הזולת?

הגה"ח רבי יחיאל חיים ליברמאן - רב ביהמ"ד אור חיים ירושלים

אי קטן יש בעולם, אשר מימים ימימה הוא נתון תחת מלכות המדינה הסמוכה לה. עד שביום בהיר אחד הגיע אדם פלוני שהחל לנהוג בו מעשה בעלות ושררה. תיקן תקנות, גזר גזירות, וגבה מסים. לא היה אף אחד מדרי אותו האי ששיתפו פעולה עם הדמויות שלו, אך הוא בשלו, בטוח כי הוא אכן המנהיג והמולך של אותה מדינה.

הלזה יקרא מלך? הלזאת תיקרא מלוכה?

נמצאים אנו עמוק עמוק בתוך הימים הקדושים. ימי רחמים ורצון. ימי התחדשות הבריאה. ימי דין. ימי ההמלכה של השי"ת על כל הבריאה. הרבה גוונים לימים הללו, וכולם מכוונים לענין אחד. רצון עליון עולה לפני השי"ת לחדש ולברוא את כלל ישראל בכללות ואת כל יחיד ויחיד בפרטות, והיהודי מצדו מסלק את כל המציאות הקודמת שלו, ומבקש ומתפלל שיחדש לו הקב"ה מציאות והוי' חדשה, מציאות טהורה ורוחנית.

השאלה שצריך איש יהודי לשאול את עצמו: האם אני ממליך את הקב"ה עלי או על חברי?

בחור שעדיין אין תפילתו במנין כדבעי, ומקבל על עצמו בימי הדין קבלות טובות ללמוד "ליקוטי תורה" לפני התפילה. את מי הוא ממליך? ועל מה הוא ממליך אותו?

האם הוא רוצה להמליך על עצמו את הקב"ה? או שממליך על עצמו את הישות שלו?

על מה הוא ממליך את הקב"ה? על עצמו? על הדבר שהקב"ה דורש ממנו? או על מה שהקב"ה דורש מחבירו?

כשאברך נעמד להתפלל בראש השנה, וכל סדר היום שלו מפוזר ומפורד וגם הפרנסה שלו מפוזרת ולא מתוקנת, והוא מפציר ומבקש בתפילתו שבשנה זו יעמוד בכור המבחן על שו"ע יו"ד. וכי על זאת מצפה כעת הקב"ה? "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת", השי"ת קרוב לכל מי שבא אליו עם מדת האמת, עם הצרכים האמיתיים שלו...

הרב בעל התניא ושו"ע ז"ע במאמריו הקצרים, כתב חידוש גדול לפי דרכו בקודש: "התפלה שאנו מתפללים בימים נוראים, אם היא בתכלית [היינו לצרכיו הגשמיים], יכולה לפעול שתתחלף הרוח והנשמה ע"י שמדבקים האותיות והדיבורים שמדבר בלב ובהתלהבות, ע"י מה שמתפלל על דבריו הנצרכים. אף שלכאורה מובן מהזהר דינון צווחין ככלבא, אמנם, מחמת ההצטרפות מדברים בהתלהבות ומשימין את עצמם **דיבורם ובהאותיות**, והם חלק אלוה ממעל באמת, ומחמת שמדבק האותיות נתעטף בהם השי"ת, והרי הוא מדבק החלק עם הכל שהוא השי"ת, ונעשה יחוד. וזה נקרא חופה, היינו האותיות, ועל ידם נדבקת השכינה עם דודה השי"ת, כי הוא משים את עצמו **בהאותיות**, וגם השי"ת בהם יתעטף, וזהו יחוד גמור".

הרי למדנו דברים כדברנו. שהיחוד הגמור הוא יחוד שאין בו סרך שקר וזיוף, אלא שהאדם מתפלל ומבקש בכל לבו על כל מה שמעיק ומכביד על לבו באמת, ושב בתשובה על הדברים שה' שואל מעמו, ומקבל על עצמו קבלות טובות שנוגעים לרצון השי"ת ממנו.

דווקא תפילה כזו, שהיא תפילה אמיתית, יש בה יחוד גמור! נורא נוראות! יחוד אמיתי הוא רק כאשר בא האדם לפני השי"ת כתינוק הבא אל אביו ומבקש צרכיו באמת ובתמים. כאשר מתחכם האדם בתפילתו ומבקש דברים כאלו שעדיין אין נוגעים לו באמת בנפשו, מריח מהם מיד ריח שקר, ואי אפשר להתחבר על ידם לאבינו שבשמים.

כשנבוא להמליך את הקב"ה בימים קדושים אלו, נגדיר היטב תחילה מהו תחום המלוכה שחפץ הקב"ה מאתנו, ואיך הוא הדרך להמליכו עלינו באמת, ונתפלל אל ה', שתתחדש עלינו הבריאה החדשה לטובה, יאיר עלינו הקב"ה אור האמת והבהירות להמליכו עלינו באמת ובתמים, ולזכות לשנה טובה ומבורכת בכל מילי דמיטב.

חיק אביו הגדול שחייבו ונישקו וקיבלו באהבה רבה. "ידעתי שתבוא הנה", המתקין לו סוד.

התפייה הבן בבכי תמרורים. "אם ידעת שאבוא, אבי הרחמן, מדוע זה הקפת את הארמון בחומות ואימים שכאלה?!..."

"אוי בני אהובי", השיבו האב ואתה לו שיבוא אחריו, אל החלון הפונה החוצה, "הבט נא וראה, כי אין מאומה, לא חומה ולא חיות, לא מים ולא חילים. ולא היו כל ההפחדות הללו אלא אחיות עיניים (קוסמות) שהכתי עבורך, על מנת לסותך, וכדי לבחון את מידת האהבתך וקרבתך, אם נכון ליבך באמת ובתמים לבוא אלי..."

"וכעת, שחייפת נפשוך ובאת עד הנה במסירות רבה, בנאמנות יתירה ובאהבה עצומה, למרות כל החומות והאימים, הוכחת בעליל את גודל האהבתך אלי, ולכן אעניק לך מאוצרי הטוב, שפע רב עד אין מספר..."

את משלו הנורא הזה, נשא רבינו **הבעל-שם-טוב הקדוש ז"ע** (מובא ב'דגל מחנה אפרים' פרשת כי תבוא ד"ה קומי, וילך ד"ה ואנכי), כשביאר לבני היכלו את סוד ראש השנה, החג שמועדו בזמן שהלבנה מתכסה, ושבו השמחה של החג מתכסה מתחת לחומות של דין ושל משפט, כי אכן הקל מסתתר כביכול מתחת למעטה של אימה ופחד, אמנם גילה לנו את הסוד כדת מה לעשות: "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו" - בזמן שהחג מתכסה תקעו נא בשופר, כי זהו סודה של התקיעה בשופר, קול היללה שמשמע בן המלך מהמיית לבבו, אשר בוקע את כל החומות ומשתיק את כל הקטרונים, ומגיע עד כיסא הכבוד, והמלך הגדול עומד מכיסא דין ויושב על כיסא רחמים, לרחם עמו בדין, ולהעניק להם שנה טובה ומתוקה, שנת גאולה וישועה.

ואולם, לא את סוד ראש השנה בלבד מגלה לנו רבינו הבעש"ט הקדוש במשלו הנורא הזה, אלא אף את רזי העולם כולו הוא מגלה לנו, אף את סוד הניסיונות והקשיים בעמק הבכא של הגלות, הן הגלות הכללית של עם ישראל, והן הגלות הפרטית שעובר כל יהודי באשר הוא, בין בגשמיות ובין ברוחניות, שאין תכליתן אלא לבחון ולגלות את עומק האהבה, התשוקה והכיסופים של הנשמה האלוקית אל אביה שבשמים.

כשיהודי עובד את בוראו אף גם בזמנים של קושי ושל חשכות, כשכל המטרים והגלים עליו עוברים, והוא מתגבר על הניסיונות ומתאמן בכל לב ובכל נפש ובכל מאוד, לעשות רצון קונו בלבב שלם, הרי שהנחת רוח העולה למעלה מעבודה שכוו, עצומה כל-כך, עד שונתחים בפניו כל השערים, והוא זוכה לשפע של רוחניות ושל גשמיות, שלא היה זוכה אליהם בזמנים הרגילים.

את הגילוי הנורא הזה עלינו לקחת מראש השנה - לכל השנה כולה, ובכך נמליך את השי"ת על כל הבריאה, אף על כל הקשיים, הניסיונות והמאורעות המתרחשים בקרבה, ולגלות את המציאות האלוקית המסתתרת מאחוריהם.

"אמרו לפני מלכויות, כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות כדי שיעלה זכרונכם לפני לטובה, ובמה? בשופר!" - על ידי השופר, שתוכנו הפנימי הוא הקול היוצא מהמיית לבבו ומגיע עד כיסא הכבוד, אנו זוכים להזכיר ולהיזכר כי בני המלך אנו, ובכך להתקרב אל המלך, להיכנס לפני ולפנים, לעומק הפנימיות של הבריאה, ולגלות שהוא מולך על כל העולם כולו, וכי לה' הסתרות' אין אלא אחיות עיניים, ובאמת לאמית - ה' אלוקי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה.

ישמה לב מבקשי תורה וחסידות

לאור הביקוש הרב בשנים האחרונות בחודשי אלול ותשרי להזמנת שיחות, שיעורים והתנדעויות מפי המשפיע הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א ברוממות המועדים וההכנה אליהם באהבה ורצון נפתח קו מיוחד להזמנת במספר: 053-414-6403

זיכרון שדראש שקוע בראש השנה - שם יהיה עיקר חיותו של האדם במהלך כל השנה כולה

האור נכנס לתוך הכלים שמעמידים לו

וכל אחד יכול לראות כאשר יש התעוררות בעולם, כגון שיש מגיפה או אסון ופורענות וכיוצא בזה, והקב"ה מעורר אותנו ומוריד לנו תוספת אור מלעילא, הנה כל אחד תופס את האור לפי נקודת החיות שהוא מונח בה, ולפי התחום שהוא נוטל חיותו משם. אחד לוקח את ההתעוררות עבור ענייני צניעות והשני שלא לדבר בבית מדרש, השלישי מעורר על התחזקות בפנימיות העבודה, הרביעי הוא גבאי צדקה ותובע לעזור לעניים, והחמישי חושב איך לעשות הכנסה ואיך להתעשר מהמצב הנוכחי. כי מן השמים לא יורדים דברים מוגדרים אלא יורד שפע מופשט של חיות ורצון, וכאשר מגיע תוספת אור והתעוררות הרי זה נכנס אצל כל אחד לתוך הכלי שהוא מעמיד לו, דהיינו הנושא והתחום שמשם מקבל האדם חיותו.

זהו החשיבות לקבל עליו קבלה טובה בתחילת השנה ולהתחיל איזה התחדשות בעבודת הבורא, שבזה ממשיך ומוריד את החיות החדשה לתוך 'כלי' בעבודת ה'. וכן נודע מאמר הרמב"ם (אמונה ובטחון פ"ט) שצריך להכניס כל התעוררות לתוך 'כלי', ובאם לאו, הרי זה בכלל האיסור 'לא תשא את שם ה' אלקיך לשוא', שמעורר את האור האלוקי לשוא ואינו מעמיד לו כלים למען יעמוד ימים רבים.

להציב כלים למקור החיים

לכן יתיירא כל אחד בעשרת ימי תשובה, כי בהם נקבע קצבת שפע חיותו, לפי הכלים שהוא מציב, ולפי הרצון שהוא חוקק בקרבו. רצונו של האדם בימים הללו - קובעים את מהלך חייו למשך השנה החדשה.

"והנה על כן בעשרת ימי תשובה שאז תצא חיתוך השפע ונגזר אומר החיונית לכל אדם מהמקור החיים אזי צריך האדם לזיהר שלא יהיה חס ושולום מחשבתו בדברים הגשמיים, רק יהיה מחשבתו דבוק בהמקור החיים כדי שישירה עליו החיונית להמשיך אותה לדברים טובים ולא יתלבש חס ושולום השפע ההוא בחיצונים" (קדושת לוי, ר"ה).

הצדיק אשר כולו קודש לה', מקבל מיד את שפע החיים החדשים לעבודת בוראו, והוא נחתם לאלתר. כך גם הרשע שלוקח את השפע החדש עבור עסקי העוה"ז נכתב ונחתם לאלתר כפי רצונו ומאווי. ואילו הבינוני תלוי ועומד, הוא צריך להרבות בתשובה ולהחליט בקרבו שכל רצונו הוא אך ורק לעבוד את ה' ולהשתמש עם החיונית החדשה לצורך גבוה, ובכך נכתב ונחתם לחיים טובים וארוכים (תולדות יעקב יוסף פר' כי תצא אות ב').

הכלל הוא, שכל אחד יש בו נקודת חיות שהוא מקושר בה, וכל פעם שמגיע לנושא הזה הוא מתלהב ומתלהט, אם בצד הקדושה ואם בענייני חולין, ובדרך כלל יודעים כל סובביו שזהו 'הנושא' שלו. זה יכול להיות סוגיא בעבודת ה', או להבדיל - בתחום העסקים ובכל נושא אחר. אך תמיד, בכל שיחה ובכל אירוע, הוא יגיע בסופו של דבר אל הנושא הזה.

ונמצא שכל אחד יש בו בחינת 'פנים' ובהינתן 'אחור', כי הדברים שהוא מתאוה אליהם ומתלהב אודותם נקראים 'פנים' ויכולים להבחין על פניו את המשיכה שיש לו לדברים אלו, ואילו דברים שעוסק בהם ללא התלהבות נקראים 'אחור'.

ועל כן כמה צריך האדם להשתדל בפרט בחודש אלול לעשות לעצמו כלים לראש השנה, ולהכנס בכל נפשו לעסק הבורא עד שירגיש שלוקח חיותו מן העבודה הרוחנית ונעשה אצלו לדרגת 'פנים'.

תואר, הם אינם טובים ולא רעים, אלא פשוטים ומופשטים. והמשל הקרוב ביותר לכך הוא האור, כפי המשילו כל הקדמונים, כי האור עצמו אינו מוגדר.

בדורות אחרונים מובא בספרים משל קרוב יותר, לזרם העלקטרי שיש בו כח להפעיל, אבל הוא עצמו מופשט ואין בו שום הגדרה. הוא יכול להפעיל תנורים מחממים לצד כלים מקררים, כי הוא עצמו עומד מעל ההגדרות, וכל 'כלי' שמחברים אליו מקבל חיות כפי ערך הכלי.

להציב כלים למקור החיים

לפי הקדמה זו, מבאר הרה"ק **מבאר דיטשוב** ז"ע (קדושת לוי, ראש השנה) שכיון שבראש השנה מתגלה מקור חי החיים של כל השנה, והקב"ה מקציב 'חיים' לכל חי למשך השנה כולה, אזי כפי הכלים שהאדם מעמיד, כך יורד החיים למטה.

'כלים' אלו, הם המחשבות שהאדם עוסק בהן בראש השנה, ולפי סוג המחשבות כך נשפע עליו השפע. אם לטוב - הוא לטוב, ואם להיפך - אזי להיפך ח"ו.

הדבר דומה לאדם שמשכים בבקרו של יום עם תוספת חיות והתחדשות והתלהבות, רוחו טובה עליו יותר מיום רגיל. כל אחד לוקח את השפע הזה עבור הדבר שהוא חפץ ומעוניין בו. הסוחר יקבל התחדשות בעסקיו, המתמיד יתחדש בלימוד שעות נוספות, החולה יקבל תוספת מזון ורפואה, ועובד ה' יוכל להאריך שעה נוספת בדביקות הבורא ית' (ראה חסד לאברהם ל"א המלאך בהקדמה).

לפיכך, אם השפע היורד בראש השנה פוגש את האדם כשהוא דבוק באלקים חיים, מתמלא ע"י החיים עם אור אלוקי ושפע רב טוב ממקור החיים, אבל באם הוא מנותק ממקור החיים ומתעסק עם דברים נפרדים, נמשך השפע למקומות שפלים ח"ו.

ובזה מפרש את מאמר הכתוב (דברים יא, כו): "ראה אנכי נותן לפניכם היום" - דא ראש השנה, "ברכה וקללה" - לפי הבחירה שלכם. "את הברכה - אשר תשמעון אל מצוות ה' אלקיכם", "הקללה" - באם עוסק בדברים שהם להיפך ח"ו.

אם יעמוד איש בראש השנה ויהיה עסוק עם כספו וממונו, יתכן שכל השפע האלוקי של החיים המתחדשים בראש השנה יזרום הישר אל עסקיו, להגדיל הונו ולהרבות זהבו, והכל יתבזבז על גשמיות בלי שישאר כלום לעצמו - לעצם חיי הדביקות של הנשמה עם קונו.

ועל כן יש להרבות בראש השנה בתפילה על בנין המלכות, וזו מטרתנו באמירת פסוקי 'מלכיות זכרונות שופרות' - להמשיך את שפע החיים העליון עבור הגדלת כבוד מלכותו, שלא ילך השפע לדברי חול ולדברי הבל, אלא למען כבוד מלכותו ית'.

ולכן צריך להתעורר בתפילות ראש השנה בכל התלהבות, כי לא מהני מה שמתפלל בכוונה, אלא צריך להתפלל גם עם 'חיות' בכל כוחו, ובכך מתדבק אל חיי החיים ב"ה, ואל שפע החיים היורד ונמשך בימים אלו.

וכה כתב **הקדושת לוי** (פר' בראשית) וז"ל: **ק: השם יתברך משפיע שפע, ואנו בתפילתנו עושים צימצום בהשפע, כל אחד לפי הרצון שלו. זה עושה צימצום עם אותיות 'חיים' לחיים, זה עם אותיות 'חכמה' לחכמה, זה עם אותיות 'עושר' לעושר, וכן לכל הטובות כל אחד כרצונו.**

תענוג וחיות - בשני ימי ראש השנה

מבואר בספרי חסידות (תניא אגה"ק פרק יד, אוצר החיים - קאמארא פר' בהר, שפת אמת ר"ה, תרל"ב), כי בראש השנה נפסקת החיות של השנה הקודמת, והבריאה כולה מתחברת שוב למקור ושורש חיי החיים ומקבלת חיות לשנה נוספת.

בכל פעם שיש מעבר בין דרגה לדרגה, מוכרחים להגיע עד נקודת האין, ושם נוצר ונולד הדרגה המחודשת. כמו גרעין הנרקב לגמרי קודם צמיחתו, וכמו ביצה המסרחת לחלוטין קודם שהאפרוח גדל ממנה (תמורה לא). וכן בראש השנה, כאשר מתחדשת עלינו שנה מחודשת, מגיעים אל נקודת האין שהוא שורש הכל, היינו מקור החיים העליונים הנמשך מאור אין סוף ב"ה, שהוא למעלה מכל ההגדרות, ומשך נמשך שפע החיים לשנה החדשה.

כשהנשמה מתדבקת במקום כה עליון, היא מרגישה תענוג עצום. כי ככל שהעולמות גבוהים ונעלמים יותר, מתקרבים יותר אל התענוג והשעשועים של הקב"ה שעלה ברצונו הקדום לברוא את העולמות כדי להשתעשע עם נשמות ישראל ועם התורה הקדושה (ליקוטי אמרים, אות יז). וזהו אכן עבודתנו לעורר בראש השנה את התענוג הקדום של הבורא ית' - 'זכרון ליום ראשון' שאז עלה לפניו ית' התענוג והשעשועים שעתידיים לעלות מעבודתם של ישראל, ובכך מתעורר מחדש הרצון הפנימי למלוך עליהם, ומתחדש רצונו להחיות את עולמו לשנה נוספת.

התענוג - הוא הדרגה האלוקית העליונה ביותר של הבריאה, כאשר עדיין לא היה כלום, אפילו לא מחשבה ורצון על הבריאה, אלא תענוג בלבד. ולכן נקראת דרגה זו בשם 'כתר' כי היא הכתר שמעל הכל, אפילו מעל הראש שהוא המחשבה והרצון.

ומתוך התענוג הזה שהוא דרגת 'אין' נולד 'כח החיים' של הבריאה שזהו דרגת 'החכמה' הנולדת מן האין, כמאמר הכתוב (איוב כח, יב) 'החכמה מאין תמצא, אשר 'חכמה' זו היא מקור החיים, כדכתיב (קהל ז, יב) 'החכמה תחיה בעליה'.

הבריאה כולה מתקיימת על ידי כח החיים הפועל בה בתמידות. כל פרט בבריאה יש בו חיות וכח התנועה, ואפילו אבן דומם יש בו חיות ונשימה מועטת. הכח הזה הוא כח החיים הנשפע ממקור החיים, והוא בחינת החכמה העליונה שממנה תוצאות חיים. אילו נפסק לרגע אחד הכח הזה של החכמה העליונה, מתבטל תיכף העולם מקיומו.

והנה דרגות אלו - הכתר והחכמה, שהם התענוג והחיים, מתגלים בשני ימים דראש השנה ונשפעים אל הבריאה המחודשת של השנה החדשה.

על כן מתעסקים בראש השנה עם שני דברים, האחד - לעורר התענוג הקדום של הקב"ה למלוך על העולם, והשני - לעורר את מקור החיים העליונים. אנו מתדבקים באור פני מלך חיים, מעתירים 'זכרנו לחיים', וממשיכים עלינו חיים חדשים ממקור החיים העליונים (אור המאיר דרוש לר"ה).

בראש השנה מתגלה עצם החיים

איך נראה החיים? האם אפשר להגדירו? האם הוא טוב או רע, שמח או עצוב? התשובה היא שהחיים אין להם שום הגדרה (ברכות י). אין להם צורה או ציור, לא גוון ולא

נהורא ישרי בה

בעריכת הרב פינחס שפירא שליט"א

ההתחלות קשות

כלל טבעו וקבעו חכמינו וזכרונם לברכה, "מלכותא דארעא ענין מלכותא דרקיעא" כלומר מלכות שמים - הקב"ה, היא דומה - אמנם באין ערוך - למלכויות זה העולם.

יסוד עצום ונפלא, מלא טעם וכן נלמד מכלל זה אל הימים הנוראים אשר אונו בפתחם. ונמשיל משל למלמד תינוקות אשר הוא אף הוא, כמלך בממלכתו - כיתתו או ישיבתו, אשר מתחיל שנה חדשה, ניסיון רב שנים לו, איש חסד הוא ולב טוב, וידי אמונות עלי מלאכת החינוך זה זמן זמנם וזמניהם.

והנה דרך העולם היא, אשר עם תחילת השנה מתווה המנחך כללים ברורים כיצד הם כללי ההתנהגות בממלכתו הפרטית - תחת שבת הנהגות.

בתחילתה של השנה מקפיד המנחך על כל כלל וכלל, בכל יום חוזר הוא באזני התלמידים את החוקים והמשפטים, למען ילמדו לעשות.

אמנם בהמשכה של השנה קורה ומעלים המלמד עין מסוררים, יכול וישם עצמו כמי שלא ראה, ויותר על עניין פעוט שאינו מהותי בכלליו.

ומדוע כך, כי זאת ידע, שבא בתחילה לא יעמוד בתוקף על משמר הכללים, הרי שעד מהרה תהיה ממלכתו לאגדרלמוסיה.

מלכותא דארעא ענין מלכותא דרקיעא. כביכול בכל תחילתה של שנה מתחדשים הכללים, **בכל א' בתשרי נפתחת שנת לימודים חדשה**. וכאשר מתחילים, הכללים הם בתוקפם, האימה שולטת והמלמד יושב ורצועתו בידו.

עם התקדמות השנה מניח המלמד, מדי פעם לרצועתו ומקלו. מאיר פנים לתלמידיו ומשוחח עמם בחיבה. מרעיף דעת בקודקודם ותבונה במדעם.

ואם ישאל השואל "הלא מלמד כה טוב הנך, ומדוע בתחילת השנה העמדת פני תקיף ואיש מלחמה?"

"שטיא" יענה לו המלמד המומחה "דייקא בשביל שבמשך השנה אשב עם תלמידי כמלך במסיבו הקשחתי עליהם את הכללים בראשיתה של השנה. כך, התרגלו הם לסדר וכבוד לדרך ארץ ומשמעת. כך כעת יכול אני לשחרר את אוירת הכיתה, לשמוח יחדיו. כל האימה, התוקף והדן, נועדו אך ורק למען נוכל לישב יחד, ונשמח אני בהם והם בי."

"והנה להבין ענין זה על מתכונתו מה שאפשר להבין א"א לפרש בכתב אפי' בכמה דפין רק אפס קצהו תראה להבין מה זה ועל מה זה הפחד מתגבר בלבנו בימים האלו. והענין כבר ידעת מ"ש האר"י ז"ל כי בכל זמן מתעורר התעוררות שהיה לפנינו... וכמו כן עכשיו בימים הנוראים מאירה הארת התחלת הבריאה שהוא הדן שבו נברא העולם כמש"ה בראשית ברא אלהים שהוא התחלה, וכל התחלות קשות..." (יושר דברי אמת אות נג)

"כי ברה"ה הוא התחלת הדברים והם בקשיות ופחדים גדולים וכמעט אין נרגש בהם חסדים כלל להתעורר האבה להשי"ת מחמת גודל הפחדים המתעוררים" (יושר דברי אמת אות נ"ו)

ואלו יעמדו על הכרכה שהשתתפו בהפצת איש החסידות בעולם

<p>הרה"ח ר' ישי פורגס שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח אהרן נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה כתיבה וחתומה טובה וכט"ס</p>	<p>הרה"ח ר' אהרן ווינגרטן שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח שמעון נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה כתיבה וחתומה טובה וכט"ס</p>
<p>הרה"ח ר' אברהם אליעזר עקשטיין שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח חיים נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה, כוח"ט וכל טוב סלה</p>	<p>הרה"ח ר' שלמה גאנצפריד שליט"א מרבני כולל איש החסידות לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח יהודה לייב נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה, כוח"ט וכל טוב סלה</p>
<p>הרה"ח ר' מאיר רומפלר שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח ישעיה נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה, כוח"ט וכל טוב סלה</p>	<p>הרה"ח ר' יוסף דוב שטיינר שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח טוביה יואל נ"ו</p> <p>יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה, כוח"ט וכל טוב סלה</p>
<p>הרה"ח ר' משה מונהייט שליט"א לרגל הבר מצווה לבנו הבה"ח ישעיהו נ"ו יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרווחת ממנו ומכל יוצ"ח רוב נחת דקדושה, כוח"ט וכל טוב סלה</p>	<p>לע"נ האשה החשובה מרת גיטל מלכה ב"ר דוד בריסק ע"ה</p>

מסילות ללב

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
יו"ר מכון יסוד החסידות

התגלות התענוג

נמשיך במשל שבו עסקנו בשבוע שעבר. בשבוע שעבר תיארונו כי הרב, מנהיגם של חברת עובדי ה'. היה סגור בחדרו ימים רבים, ולא אבה להנהיג את צאן מרעיתו מכיוון והוא לא מצא מקום שבו תחול הנהגתו - מלכותו. אמנם, לאחר שמלכותו הרוחנית, שהיא הרצון שעוררו אצלו התלמידים למלוך עליהם ולהנהיג אותם התעוררה, יצא הרב מחדרו ופניו מאירים.

יצאתו של הרב מחדרו היתה בשלימות, באופן של גילוי כוחותיו הפנימיים של הרב. בהארת פניו לתלמידיו, שנבעה מהתענוג של הרב להשפיע ולהטיב לתלמידיו המוכנים לקבל את טובו ואורו, בבחינת 'פנים בפנים'.

כשהרב מרגיש ויודע שהציבור חושק עד מאוד לשמוע את דבריו וללכת בדרכו, מתעורר בקרבו רצון לגלות את 'פניו' כלומר פנימיותו, אורו שהיה אצור עד אותה עת בעומק לבו, ולהעניק ממנה לבניו - תלמידיו.

...

במאמר הקודם הוסבר כי רק לאחר שהמלוכה מתייסדת כראוי על ידי העם הממליכים אותו, נוצר שילב ההשפעה של המלך אל עבדיו, והחיבור ביניהם שהוא מצד אחד תשוקתם של העם - התלמידים, שמלכם - רבם ימולך עליהם.

בראש השנה מתחדשת מלכותו של הקב"ה. מלכותו, היא ענין פנימי, שיש בה שני עניינים מנוגדים: מצד אחד יש בה 'גבורות', היא נובעת מההכרה של המקבלים הנקראים 'עם', שמבינים שכל

חיותם היא החיות שמשפיע להם הקב"ה, ובלי הארת פניו אין להם חיים. חיים גשמיים של פרה ושור, אינם מוכנים חיים. רק חיות של קנבט אלוקים החודרת ומאירה את כל נבכי הנפש ומחשכיה, היא החיות האמיתית. זאת ההכרה שנובנת בראש השנה עד התקיעות ומכוחה פורצת צעקת התקיעות, שבה הקול הפנימי של הנפש מתנפל ומתחנן לפני הקב"ה, בבקשה שיחברנו אליו ולא ניתקנו ממנו. זהו הצד התחתון והצר של השופר.

מצד שני יש בה 'חסדים', והיא ההארה שמתעוררת על ידי ה'תקיעות' בהתעוררות העליונה הנרמזת בצד העליון של השופר.

ובפרטיות ישנם שלושת דרגות, שהם **מלכויות זכרונות ושופרות**:

הדרגה הראשונה של 'מלכויות' הם פסוקים העוסקים במלכותו של הקב"ה. הם המכונים ומייסדים את המלוכה, בדומה

התענוג של יחוד הקב"ה ובני ישראל על ידי קבלת התורה, הנקרא בלשון הנמרה 'שפיר', מתגלה בהדרגה על ידי קולות השופר

להתאספותה של החבורה המקבלים על עצמם את מלכותו של רבם, על מנת שיפן אליהם ויסיים לקרוא את שמו עליהם. [וכפי שמבאר הרה"ק בעל התניא ז"ע, שעל ידי כח התורה, שבה נברא העולם, יש לנו כח להמשיך את אור המלכות לעולם, על ידי פסוקי המלכות שכתובים בתורה]. פסוקים אלו מתמקדים בעצם המלכות, שבה ההתייחסות היא רק אל המלך, ובהם מעוררים כביכול רצון במלך העליון למלוך.

פסוקי 'זכרונות' מאירים בעולם גילוי פנימי יותר, שהוא חיבור ויחוד של הקב"ה עם בני ישראל. שהרי הקב"ה משפיע לנו את הארתו על ידי הנשמה הנקראת 'רעייתי' ונתני תמתי, וזו אנו מגלים אותו בתוך הנפש, באור האלוקי שיוצר ומתפשט בכל חלקי הנפש, על ידי כח שבוטונו, דיבורינו ומעשינו. וכפי שמודגש בפסוקים יש זכרת לך את חסד נעורייך כו', הבן יקיר לי כו'.

הדרגה השלישית הם פסוקי ה'שופרות', שבהם מתגלה עולם התענוג, המתעורר מלב המלך כתוצאה מתענוגו במלכותו. ומבאר המגיד ממעזריטש, שהתענוג של יחוד הקב"ה ובני ישראל על ידי תורתו נקרא בלשון הגמרא 'שפיר', כמו 'מושה שפיר קאמרת' (חולין גג), וכלשון הפייטן שפרו מעשיכם (פייט שחרית ליום ב' דראש השנה). תענוג זה מתגלה בהדרגה על ידי קולות השופר. היא הדרגה שהיתה במתן תורה שנתמלא כל העולם כולו בשמים, והיא זאת שתתגלה לפזעל בעולם לעתיד לבוא. זאת הדרגה של גילוי האב המתגלה לבנו, ומאיר בקרבו את גודל אהבתו אליו.

דרגה זאת מתעוררת בשלימותה על ידי מאה התקיעות, שכל אחת מהם מעוררת וממשיכה את הקשר העמוק בין ישראל להקב"ה באופן עמוק יותר, וממילא מגלה את התענוג העליון של הקב"ה המתענוג בבני ישראל בהארה גדולה יותר, והיא ההנהגה של 'פנים בפנים', כמוזכר בספרים הקדושים, שעל ידי התקיעות אנו מעוררים את הארת פניו ויתברך.

מהות הנהגת פנים בפנים, שבה הקב"ה מאיר אלינו את פניו. היא לאחר שנשלם הבסיס והיסוד אל המלוכה - כמשל המלך, הדיינו הצדיק - המשפיע מאורו על תלמידיו, לאחר שהם מוכנים ומזומנים ברצון וחשק לקבל את מלכותו. וזו יכול להנהיג את מלכותו במאור פנים, בגילוי של אהבתו אליהם ותענוגו להשפיע אליהם את אורו וחיותו הפנימית, באופן של משפיע ומקבל המתייחדים יחד ברצון אחד.

טייערע איד

זכית לטעום מנוגע זין אור החסידות? התחברת יותר להשי"ת לתורתו ולמצוותיו? אלפי אנשים מצפים גם הם להתקרב אלייך!

בידך הדבר !!!

בעת שמחה, לע"נ, לברכה ולישועה קח חלק בהפצה לעוד בתי מדרשות, שגם הם יזכו לאור הגדול ותזכה שהבעש"ט ז"ע ותלמידיו יעמדו לימין ברגעים הגדולים להתברך בכל מילי דמיטב

טלפון 02-5026558 שולחן 2 בין השעות 17:00-19:00

יצא לאור ע"י

ממלכת איש החסידות העולמי

כתובת: קדושת אהרן 14 בית שמש

לקבלת הגליון להאזנות ולהשיות
טלפון: 02-5026558 פקס 02-5702061
a025026558@gmail.com

לדרגת הפצת הגליון ניתן להתקשר 02-5026558 שולחן 3
ששת הימשה בין 10:00 בבוקר עד 13:00 בצעדיים

יו חסידות פלאם

הכית לכל אברך ובחור חסיד

03-30-4444 ארה"ק
5183299222 ארה"ב
443300412858 אירופה

למאת
השיעורים הנפלאים
לירח האיתנים
בקר' חסידות פלאם
הקישו 7-1